

Betrokkenheid?

HOMME IDZERDA

FOTO: SIMONE VAN ES

‘De betrokkenheid van de vennoten lijkt zich te beperken tot het binnenhalen van omzet.’

Door de hectiek van alledag is het moeilijk om aan bedrijfsblindheid te ontkomen. Doordat we zo gewend zijn aan bepaalde wijze van werken en omgangsvormen, wordt dit als vanzelfsprekend ervaren en als de norm gezien.

Tijdens interne cursussen komt het verschil tussen vestigingen al naar voren. Bij colleges vallen de verschillen tussen de kantoren op. Maar alle keren betreft het nog steeds medewerkers die werkzaam zijn binnen het beroep en daarmee een gemeenschappelijke bedrijfsblindheid hebben gekregen.

Hoewel ik zelf nog druk bezig ben met mijn eigen opleiding, ben ik al wel een aantal keren aanwezig geweest bij de uitreiking van het praktijkdiploma van het NIVRA. Naast motivatie om ook zelf een keer af te studeren, geeft dit ook meteen de kans om mijn oogkleppen af te zetten.

Bij de diploma-uitreiking zijn velen al niet meer werkzaam in het beroep, maar hebben de overstap gemaakt naar het bedrijfsleven. Een keuze die niet ongewoon is, sterker nog, zelfs inherent aan het beroep.

Opvallend vind ik de negatieve sfeer die aanwezig is ten opzichte van de kantoren en de accountancy. De werkdruk is een algemeen bekend probleem en de checklistcultuur draagt zeker niet bij aan het enthousiasme.

Opvallender zijn de verhalen over het gebrek aan betrokkenheid. Assistenten die zaken oppakken en afronden lijken van vroegere tijden. De betrokkenheid van de vennoten lijkt zich te beperken tot het binnenhalen van omzet.

De doorgeschoten commercialiteit wordt in toenemende mate als storend ervaren. Iedereen spant zich tot het uiterste in om voor de deadlines alle werkzaamheden op een vaktechnisch verantwoorde manier te hebben afgerond. De kans dat niet geheel volgens de standaarden wordt gedocumenteerd, is levensgroot aanwezig. Waar dan in woorden wordt beleden dat mensen en kwaliteit het belangrijkste zijn, wordt in de praktijk maximaal ingezet op het binnenhalen van nieuwe klanten. Klanten waarvoor alleen te krappe controleteams zijn. Door genoeg te nemen met een lagere kwaliteit en een nog grotere uitputtingslag van medewerkers, kan deze klant dan ook nog bediend worden. De beleving is dan al snel dat human resources zijn verworden tot resources, waarbij de bezettingsgraad het primaire stuurmiddel is.

Accountancy is een uniek vak met unieke mogelijkheden. Een beroep met ongekende mogelijkheden voor zowel persoonlijke als beroepsmatige ontwikkeling. Jammer dat kortzichtige commercialiteit gecombineerd met doorschietend risk-management zoveel mensen uit het beroep jaagt.

Zeker omdat het daardoor voor de overgebleven medewerkers nog aantrekkelijker wordt om ook te vertrekken.

Tot we een oplossing hebben: oogkleppen op en doorvinken.